

Søren Olesen: Retsforbundet er ikke tilhænger af statsfinansiering. Jeg har forstået det sådan, at venstre hidtil heller ikke var det. Jeg kan derfor godt forstå, at det trænger til en lille forklaring, når man nu i dette forslag ikke foreslår nogen afvikling af statsfinansieringen, men kun en overflytning af midlerne. Det er vel derfor, forslagsstilleren kommer med den bemærkning i sin fremsættelsestale, at på længere sigt ønsker man dog en afvikling, men altså, på nuværende tidspunkt drejer det sig kun om en overflytning.

Fra vor side kan vi derfor ikke anbefale det, der her foreslås: at man skulle overflytte 25 pct. af lånemidlerne fra det sociale boligbyggeri til byggeri efter kapitel V. A. Vi mener, at skulle der være nogen mening i det, kunne man foreslå en nedskæring af det samlede statsudlån. Vi synes nemlig, det er forkert at stille problemet op på den måde, at man taler om en statsfinansiering og fordeler beløbene hertil og overflytter fra det ene til det andet område. Vi mener, at man lige så godt kunne udtrykke det sådan, at der kunne blive tale om at overflytte et beløb fra statsfinansiering til fri finansiering. Der bliver jo nemlig ikke flere penge til udlån, fordi udlånet sker ved statens mellemkomst. Når staten skal sælge obligationerne i det frie marked, kan kreditforening og hypotekforening lige så godt gøre det, og der var lige så mange penge til rådighed for byggeriet alligevel.

Vi holder på, at skal der ske en overflytning, bør den ikke ske indenfor statsfinansieringsområdet, men så bør den ske som en overflytning fra statsfinansiering til fri finansiering, d. v. s. med mellemkomst af de institutioner, som plejer at formidle lån til boligbyggeri. Der vil, som jeg lige har fremhævet — og jeg vil gerne understrege det — blive lige så mange penge til rådighed for byggeriet, hvis finansieringen sker ad den vej.

Derimod er der en ting i forslaget, som jeg lige vil sige lidt om, og det er bestemmelsen om en lånegrænse for statslånet til byggeri efter kapitel V., altså det, man kalder det private byggeri. Det mener jeg forsåvidt er rigtigt. Jeg tror, det er en fejl i den nugældende lov, at man ikke har sat en grænse der.

Vi har nemlig set eksempler ikke alene på, at dyrt byggeri fik statslån, hvad jeg synes må være ganske urimeligt, men også, at byggeri, hvor der ikke var brug for nogen statsfinansiering, fordi bygherren havde penge nok, blev finansieret på den måde. Det må formentlig betragtes som en fejl, at der slet ikke er stillet nogen transgbetingelse for at opnå statslån af denne karakter, og at der ikke er fastsat en lånegrænse. Det er jo mærkeligt, hvis et ret dyrt byggeri af en families bolig kan finansieres ved statslån, at familien så bagefter kan bruge 20 000—25 000 kr. til indkøb af møbler. Så må man nok spørge: Hvad er det egentlig, staten har finansieret? Er det et byggeri, eller er det indkøbet af møblerne til det store nye hus?

Jeg vil i hvert fald anbefale, at der i udvalget sker en undersøgelse af, om der slet ikke skal stilles nogen transgbetingelse med hensyn til at opnå statslån efter kapitel V, og om det ikke var rigtigt, som det her er foreslået, at man i hvert fald sætter en grænse for statslånene. Det kan jeg tiltræde, at man undersøger, og kan man i den henseende nå frem til mere betryggende forhold, vil jeg finde det ønskeligt.

Forslagsstilleren (Paabøl): Jeg finder ikke anledning til at komme ind på mange enkeltheder. Jeg kan jo ikke takke for nogen stor tilslutning til mit forslag.

Det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp gav mig tilslutning til enkelte udenværker, og det ærede medlem hr. Thestrup var sympatisk indstillet overfor nogle af tankerne i forslaget, men stort set har jeg ikke fået nogen videre tilslutning til hovedtanken i forslaget, der går ud på ved en overførelse af midler fra det sociale byggeri til det private byggeri at indskrænke statens udlånsvirksomhed og få de flest mulige lejligheder bygget på den for staten billigste måde og samtidig billiggøre byggeriet ved at skabe konkurrence indenfor de forskellige byggeformer også i stort byggeri.

Tempoet for afviklingen har jeg hele tiden været villig til at drøfte, om det skal være 25 pct. eller en mindre procentdel, således at man foretager en aftrapning. Det kan drøftes, men jeg mener, det er den vej, man skal ud, hvis vi skal have